

SELMECI GYÖRGY

Haza

1.

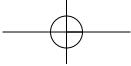
Engem álnéves koldusok neveltek, és fejembe verték, hogy a haza sok kis egymás mellé helyezett lábtörlő. Most rettegek e gondolattól, mert szinte biztos vagyok benne, hogy a Főorvos telepatikus módon megérzi és kemikáliáival ismét átgázol rajtam. Jogom volt a sétára, és bekukkantottam egy órájára, amelyet a sátánok egy csoportjának tartott, felhívva valamennyit, hogy hazai: nincs, csak a Föld, ahol a hominidák kis pártszerveit telepítette egy közel-keleti látomásos. Aztán Rákosi Mátyás példáját hozta, aki szerinte hátára drótozott marcipán istenével bolyongott acélkamrás irodájában, és pontosabban láta az áldozatokkal teli külvilágot, mint egy kobra. Hát nem tudom. Bolond gót-magyar fejemmel – mely súly a vállamon – csak csücsülök, és várom a kicsinyke hangyákat.

2.

Nevelőim erős oldalammá tették a kultúrát. A Magyar Tatár Párt, amelynek főtitkára dr. Batu Pál Márk, van olyan kedves, hogy naponta háromszázszor elküldeti nekem a *Népszabadságot*. Ilyenkor nagyon örülök, hiszen tanulhatok, csodálhatom Petőfi Sándor virtuális halálát, a pillanatot, amikor a hordóhasú virtuális kozák átdöfi pikájával ezt a végképp eltévedt kolibrit, ki csak szeretni és írni akart. Az újság nagyon tartalmas. Apróhirdetések tucatjain milliomosok akarnak előnyös áron megválni rózsadombi villájuktól, hogy Marx-kötetekkel hónuk alatt áttegyék életterüket a horvát tengerpartra. Láttam egy kannibál hirdetését is, aki jutányos áron vállalna dögévest, a legolcsóbb temetést a mai Magyarországon. Nem jönnek a hangyák. Kurvák. A Főorvos a mutatóujjával nyomkodja össze őket, csakhogy boldogtalan legyek mindenörökre.

3.

Kényelmem tűrhető. Érdekes: nem tudom, hogy a világ melyik részén élek? Csak azt tudom, hogy véremben gótok vére folyik, kik Jose Maria Heredia Trófeájátadták, és ereim dúsán telve vannak József Attila szent népének vérével, az övével, aki egyedül a világban képes volt kimondani ezt a pár szót: „Irgalom, édesanyám, nézd, jaj kész ez a vers is!”... Közlöm örökkkel, hogy hasonlatos vagyok a yanomamikhoz is, akik nem tesznek különbséget alvás és fentlét között. Ezért az általam észlelt tárgyak vagy más élők is bemérhetetlenek volnának Epiktetosz számára. Visszatérő állapotom, hogy a katolikus királyok egy karavellájának orrában állok ismeretlen, új csillagképek alatt, és

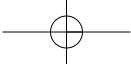
várom az Antillák hajnalát. Aztán egy cellában vagyok, félhomályban, és a sarokban ülő szürke angyal, ki lehetne Hugo van der Goes műve, halkan ennyit mond: „Nem, nem hordozzák körbe a véres kardot.” Feláll, szemembe néz és kiszáll az ajtón. Száraz, koszos mutatóujjammal belevájok az agyagpadlóba: művem egy 17 cm hosszú hangya sikriletlen rajza lesz.

4 .

A Főorvos vizitel. Benéz a szobámba, és fölszólít, hogy adjak össze hármat nyolccal. Azt mondomb neki, hogy nem érdekel, mert a lét nem lineáris matematika, hanem asszociatív. Megvan sértve. Az állandóan magánál hordott réztányérral háromszor fejbe vág. „Fel kell, hogy emeljük a Xorex adagját” – jelenti ki szigorúan. Hirtelen eltévedek a valóságban(?), és tisztán tudom, hogy Párizsban vagyok, Versailles-ban a tükreremben, ahol egy bíróság gyűlt össze rizsparókás elefántcsontparti négerekkel. A Főorvos a légtér közepén lebeg. A négerek beszélgetnek. Hangjuk igen jellegzetes, úgy beszélnek a franciát, olyan torokhangból, mintha egy német dog akarna Rilkétől szavalni. Sokáig társalognak. Egy takarítónő vődörrel megy át a színen. Aztán egy kétméteres fekete óriás föláll, hozzájön, és egy papírgombócot tesz a tenyerembe. Csodálkozom. Kezdem kibogozni a gubancot. A tépett papírdarabon láthatólag nagyon esendően, de Nagy-Magyarország golyóstollrajza van, teli piros vágásokkal és a határok megváltoztatásával. A feclit néger mágikus ábrák ölelik körbe. Az egyik a Víz istenét ábrázolja, amint megfojt egy újszülöttet. Zsebre teszem ezt a fenyegető rajzot, és az asztalterítő alá mászok, ahol véleményem szerint hangyáknak kell lenniük. Majd minden elmosódik, egy francia hang üvölt utánam: „Achetez vous une Renault 420, et donnez des becs pour les roumains et les slovaques. Monseur Selmeci vous êtes foutu. Au-revoir!”

5 .

Ez már Muhi puszta. (Szorgalmat kutatásokkal találtam meg a kórháztól odáig vezető földalatti utat.) Ahogy kilépek a lyukból, azonnal páncélt kapok, és fegyvereket meg egy lobogót. Kicsit csodálkozom, mert legfeljebb kilencen vagyunk IV. Béla vezetésével. Este közelkedik. mindenki sátrába tér, és pálinkát, bort iszik, az egyetlen őr is tökrészeg már. Távolról idehallatszanak a mongol kutyák ordításai, s valami nagy szedelődzkódés az erdőn túl. IV. Bélával együtt iszunk. Itt van az a maroknyi jó, aki még hisz. Megmutatom a rizsparókás négerek rajzát a királynak. Látszik, hogy nem érzi. Megkérdezem: „Miért ölettesd le, uram, a tatár követséget?” Fáradtan válaszol: „Tudtál volna jobbat cselekedni?” Páran énekelni kezdenek. Aztán belép a köztársaság egy rendőre, és az igazolványainkat kéri. IV. Bélát megbilincselik, és elviszik faji uszítás címén. A mi adatainkat is felveszik. Egy püspököt meggumibotoznak. Berobban egy tatár, aki tört oroszsággal közli, hogy részükről nem folymodnak erőszakhoz, és támogatják az európaivá vált Magyarországot. (Én azt értem, hogy egy ujjal sem akarak megérinteni egy dögöt.) Aztán visszatérök hangyáimhoz, négykézláb kutatok utánuk, de megint feltűnik a Főorvos, aki vegyszerrel permetez be minden. A kezemben levő kis magyar lobogót nem veszik észre. Betoloncolnak minket a Kórház kisbuszába, és indulunk is valahová, ami nem tudom, hogy hol van, mivel emlékeim záporozva hullanak alá a tudatalatti jéghideg moslékjába.

Haza (II)

Még dübörgött a föld az összecsapó lovasságok patái miatt. Hallott egy halálordítást. Távolabbrá másokat emelt ki az Úr a gyémánt egű erdélyi tájból. Egész közelről puska dörrent, és értelmetlen, őrült szavak káosza hallatszott. Munkába kezdett a tüzérség. Nem tudta, hogy az övéik vagy a keletről betört fergeteg működik. Rejtőzve ült egy csermely menti nádas aranyvörös szálai között. Súlyos vállsebe gyengítette. Odáig jutott, hogy már nem bírt felállni, értelme képtelen lett versekkel foglalkozni, ez volt az a pont is, amikor az oly sokszor megénekelte szerelem is értelmét vesztette. Nézte a csermelyt. Lehet, hogy elvarázsolts üveg, benne parányi ezüstthalakkal. Aztán zaj közelelt, több lovas mozgott a nádas határán. A hódítók voltak. Behunyta szemét, és minden áron fel akarta idézni Júlia arcát, de csak vörös fényt és kicsiny csillagok lebegését láttá. Egy idegen katona észre vette. Azonnal törtetett feléje pikáját lengetve. Aztán megtorpant előtte. Egy ázsiai arcú ember volt, aki évszázadok távlatából érkezett ide, mert parancsot kapott a számára láthatatlan Cártól. Rattenetes nyelvén valósínűleg kérdő mondatokat tett fel. Ő csak nézett. Mit lehet ebben a helyzetben az ember, amikor sebe lángoló fájdalma mozdulatlanná dermeszti, és már-már kikapcsolja tudatát. Ekkor a lovas egészen közelre jött, és pikáját egyetlen mozdulattal a mellkas szív körüli tájékába döfte. A költő érezte, hogy száguldva emelkedik a nagy fekete napok felé...

A Hold föлемelkedett a holttest fölé. A csatatér rendezetlenül, holtakkal fedve némán hevert az éjszakában. A hullarablások és fosztogatások még naplemente előtt befejeződtek. Egy alak botladozott az élettelen testek között. Nem volt normális, a falvak együgyűnek találták, ő volt Farkaslaka pojácája, ki koldulva járta Erdélyt és Moldovát. Utjában nem volt semmi cél. Talán egy kitalált templom, amelyet képtelenség volna megépíteni. A vizenyős talajon elérte a nádast, ahol a holdfényben megpillantotta a költő temetét, ahogy hanyatt feküdt, és mellényén tompán ott vöröslött a nagy folt, a Halál kitüntetése. A pojáca leült mellé, és megsimította az arcát. Hosszan nézte. Zsebéről egy átvérzett papírlapot vett ki. Nem tudott olvasni. Rettegte a betűket, melyeket az elpusztult Ige törmelékeinek tartott. Volt még egy kis kenyere. Megette. Aztán úgy döntött, hogy elföldeli a halottat. Kivonszolta a dágványból, s valami mélyedést keresett. Amikor megtalálta, akkor belehelyezte ezt az ismeretlen tisztet, és kezdte két tenyerével ráhordani a hűvös földet. Megállás nélkül dolgozott. Amikor kész lett a kupac, akkor más holtakat halmozott rá, s fegyvereket dobált oda, hogy rejtve maradjon annak a szerencsétlennek a sírja.

Hajnalodott. Mély fáradtság lepte meg. Lekuporodott a holtak közé, kiknek neve értelmét vesztette, összehúzódzkodott, hasonlóvá válva egy szörnyű magzathoz ki a Hádeszben, az Acheron partján született bele az istenek világába.